

at Sælgeren aldrig behøver at vente længere end to Afbetalingsterminer — dog mindst 14 Dage —, og den Sælger, der nøjes med smaa Afdrag, vil ikke blive stillet daarligere end den, der har betinget sig større Afbetalinger. Dertil kommer, at netop ofte sælges let opslidelige Ting som f. Eks. Tøj og Fodbeklædning mod smaa Afdrag. Det kan i øvrigt særligt anføres, at ogsaa navnlig Bøger til ret betydelige Priser ofte sælges mod smaa maanedlige Afbetalinger, saaledes at Sælgerens Ret til Indskriden i Henhold til Forslagets § 2 først vilde indtræde den 3die eller 4de Maaned, efter at Kontrakten var misligholdt.

Til dette sidste Forslag kunde maaske indvendes, at Sælgeren altid har det i sin Magt at betinge erlagt saa store Kvotadele af hele Afbetalingsprisen, at Forslagets § 2 ved andet Afdrags Udeblivelse lader sig bringe til Anvendelse. Dette er rigtigt, men et saadant Hensyn vil komme til at ramme den Køber, der har en fast, men lav Indtægt i samme Grad eller maaske haardere, end det vil ramme Sælgeren, som ikke kan afhænde sine Varer.

I Slutningen af § 2, sidste Stykke, foreslaas tilføjet: „Det skal være Sælgeren tilladt i Købekontrakten udtrykkeligt at betinge sig Ret til at forlange Tingene udleveret i Henhold til Reglerne i §§ 3 og 4, naar Køberen undlader at holde det købte brandassureret eller at give Sælgeren Meddelelse om Tingenes Bortflytning“. Det er sandsynligt, at Domstolene ved Lovens Fortolkning vilde tage disse to Tilfælde med under Udtrykket „aabenbart ubilligt“, men da netop disse Undladelser kan rumme den største Fare for Sælgeren, og da Køberen kun i bedste Fald kan takke sin egen Skødesløshed for Følgerne, turde det være baade praktisk nyttigt og retfærdigt at optage Bestemmelsen i Loven især da, naar det i Loven fremhæves, at det er Sælgerens Pligt specielt at betinge sig denne Ret i Købekontrakten.

Bestemmelserne i §§ 3 og 4 vil kunne rumme en Uretfærdighed, der ganske vist kun sjældent vil komme frem, men dog er tænkelig. En Mand har købt en Vare for 1,000 Kr., dens Kontantpris i Anskaffelsesøjeblikket er 900 Kr. Han betaler med 50 Kr. om Maaned, men udebliver med Afdrag baade i 3die og 4de Maaned. Tingen er i Mellemtiden steget 50 pCt., saaledes at, skønt den efter 4 Maaneders Brug efter almindelige Forhold kun skulde være 675 Kr. værd, er den 1,012 Kr. 50 Øre værd. Opgjort efter §§ 3 og 4 stiller Forholdet sig paa følgende Maade: Køberen kan efter § 3 regne sig Tingens Værdi ved Tilbagetagelsen eller 1,012 Kr. 50 Øre til gode. Sælgerens Krav er efter § 4 $50 \text{ Kr.} + 50 \text{ Kr.} + \frac{9}{10} 800 \text{ Kr.} = 820 \text{ Kr.}$ Han faar altsaa Tingen tilbage, men maa betale $1,012 \text{ Kr.} 50 \text{ Øre} - 820 \text{ Kr.} = 192 \text{ Kr.} 50 \text{ Øre}$. Køberen, der ikke opfyldte sin Kontrakt, havde før betalt 100 Kr., han faar med andre Ord 92 Kr. 50 Øre for at have haft Nyttens og Brugen af en andens Ting. Sælgeren faar ganske vist en Ting, der nu har en Værdi af 1,012 Kr. 50 Øre, men maaske er langt fra saa omsættelig — især da for den Sælger, som ikke handler med brugte Ting —, som da den kun var 1,000 Kr. værd, beregnet efter Salg paa Afbetaling. Det turde neppe være ubilligt, om der i Loven indsættes en Bestemmelse om, at Grundlaget for Tingens Vurdering skal være den ved Købets Afslutning gældende Kontantpris, der, saafremt andet ikke oplyses, skal anses for at være $\frac{9}{10}$ af den aftalte Pris. Denne Bestemmelse vil i øvrigt i lige Grad gavne Køber og Sælger, idet den vil beskytte Køberen mod Prissfald foranlediget ved Konjunktursvingninger og Sælgeren mod de Ubilligheder, en Konjunkturstigning, som ovenfor vist, kan medføre. Værdiansættelsen efter § 3 vil altsaa foregaa paa den Maade, at Vurderingsmændene fastslaar Forringelsens Brøkdæl og denne multipliceret med Kontantprisen angiver, hvad Køberen kan regne sig til gode.

I § 4 foreslaas endvidere indføjet en Bestemmelse om, at Sælgeren har Ret til af de ved Tilbagetagelsen forfaldne ikke betalte Afdrag at regne sig til gode $\frac{1}{2}$ pCt. for hver paabegyndt Maaned fra hvert Afdrags i Kontrakten fastsatte Betalings-tid, til Tilbagetagelsen finder Sted, saafremt han kan bevise, at den aftalte Pris ikke er højere end Kontantprisen. Denne Bestemmelse ønskes navnlig indført af Hensyn til Boghandlerne, der altid sælger Bøger paa Afbetaling til samme Pris som Kontantprisen uden at betinge sig Renter af det til enhver Tid skyldige Restbeløb. Foruden Boghandlerne sælger f. Eks. ogsaa mange Møbelhandlere ofte deres Varer paa Afbetaling til samme Pris som i det kontante Salg, navnlig til gamle Kunder, der før har købt lignende Varer mod Kontant. Udebliver derfor Afdragene udover den fastsatte Tid, bliver Rentetabet en nødvendig Følge for Sælgeren, der jo ikke af den Grund kan faa sin Kredit hos Forlæggeren forlænget. Overfor denne Sælger synes den